

ת"פ 55720/12/13 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 55720-12-13 מדינת ישראל נ' פלוני
בפני כבוד השופטת דנה כהן-לקח

בעניין: מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד אריה ברנד

המאשימה

נגד

פלוני

ע"י ב"כ עו"ד אלכס גפני

הנאשם

הכרעת-דין

כתב-האישום

1. הנאשם והמתלוננת היו בני-זוג נשואים בתקופה הרלוונטית לאישום, ולהם ילדה משותפת ילידת 2006. לפי הנתען בכתב-האישום, ביום 10.7.2012 בשעות הערב, בביתם של בני הזוג ב******, תקף הנאשם את המתלוננת שלא כדין וללא הסכמתה, וגרם לה חבלה של ממש. באותן הנסיבות, הנאשם והמתלוננת התווכחו על רקע רצונה של המתלוננת לצאת מהבית מאוחר יותר, ואז הנאשם תפס את המתלוננת שישבה אותה עת על כסא מול מחשב, גרר אותה מזרועה הימנית בכוח וסטר לה על פניה, וכל זאת לפי הנתען בנוכחות בתם הקטינה. כתוצאה מכך, נגרמה למתלוננת המטומה בזרועה, שהיא חבלה של ממש. בגין כך, יוחסה לנאשם עבירה של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין או החוק).

המענה לכתב-האישום ויריעת המחלוקת

2. בתשובה לכתב-האישום כפי שנמסרה בפרוטוקול הדיון מיום 18.3.2015, אישר בא-כוח הנאשם כי בני-הזוג היו נשואים בתקופה הרלוונטית וכי הם שהו יחדיו בבית במועד המצוין בכתב-האישום. הסנגור אף אישר על-בסיס גרסת הנאשם במשטרה, כי הנאשם תפס בידה של המתלוננת והוביל אותה לכיוון דלת היציאה מהבית. דא עקא, הנאשם בעדותו לפני טען כי כלל לא משך את ידה של המתלוננת, ורק הניח את כף ידו על כף ידה. טענה זו של הנאשם בעדותו במשפט, הרחיבה את יריעת המחלוקת ביחס לתשובה לכתב-האישום. מכל מקום, ההגנה כפרה בכך שעקב מעשיו של הנאשם, נגרמה למתלוננת חבלה כלשהי, ואף כפרה בכך שהאירוע נשוא כתב-האישום התרחש בנוכחות הקטינה. כמו כן, ההגנה כפרה בכך שהנאשם סטר למתלוננת על פניה כנטען בכתב-האישום.

מסכת הראיות

3. מטעם המאשימה העידו שתי עדות: רס"מ ג'ולי טל, חוקרת אלימות במשפחה במרחב מוריה, וכן המתלוננת. בנוסף, הגישה המאשימה לעיוני את הראיות הבאות ללא שמיעת עדים, וזאת בהסכמת ההגנה: ראשית, גיליון שחרור של המתלוננת מחדר מיון בבית-החולים הדסה עין-כרם מיום 11.7.2012 (ת/ 1). שנית, מזכר מיום 12.7.2012 של רס"ל ענת מלכה (ת/ 3). שלישית, הודעת הנאשם במשטרה (ת/ 4).

מטעם ההגנה העיד הנאשם לבדו. כמו כן, הוגשו מטעם ההגנה הודעת המתלוננת במשטרה (נ/ 1), וכן תכתובת מייל שלא ברור מקורה, אשר נערכה לכאורה בין שני אנשים שאף אחד מהם לא נקרא להעיד במשפט, באופן המקשה להתבסס עליה (נ/ 2).

ראיות המאשימה

4. עדת התביעה העיקרית הייתה המתלוננת. להלן אעמוד על פרטי עדותה של המתלוננת, ולאחר מכן אתייחס לאמינות גרסתה - הן מתוכה והן על רקע ראיות אחרות בתיק.

5. המתלוננת העידה לפניי כי בני-הזוג התגרשו באוקטובר 2012, וכי בעת האירוע נשוא כתב-האישום הם היו נשואים כ- 7 שנים. בתקופה הרלוונטית לאישום (יולי 2012) בני-הזוג כבר דיברו ביניהם על גירושין, כאשר לדברי המתלוננת הרצון להתגרש היה הדדי (עמ' 15, ש' 20 לפרוטוקול). על רקע זה, שרר מתח בבית (עמ' 16, ש' 5 לפרוטוקול).

לדברי המתלוננת, ביום האירוע (10.7.2012) היא הגיעה הביתה מהעבודה בסביבות השעה 17:00. כעבור כשעה, היא רצתה לצאת מהבית כדי להיפגש עם חברה שלה. על רקע זה, התפתח ויכוח עם הנאשם שהתנגד ליציאתה של המתלוננת מהבית. לטענת המתלוננת, בעת הויכוח האמור, היא ישבה על כסא ליד המחשב, הנאשם עמד לידה, ואילו על הספה בסלון ישבו וראו טלוויזיה ילדתם המשותפת של בני-הזוג שהייתה אז בגיל 6, וכן בת-דודתה של המתלוננת שאותה עת הייתה בגיל 22-23. לדברי המתלוננת, הילדה ובת-הדודה ישבו מול הטלוויזיה, כשגבן מופנה אל המתלוננת והנאשם.

לטענת המתלוננת, הויכוח בינה לבין הנאשם ארך כ- 20 עד 30 דקות. לדבריה, הנאשם האשים אותה כי היא עובדת שעות רבות ולא נמצאת מספיק בבית עם הילדה, ואמר לה שלא תצא בערב לפגוש חברה, וכי אם היא תצא הוא ינעל את הדלת והיא לא תיכנס יותר. לדברי המתלוננת, במהלך הויכוח, "רבנו, צעקנו, הוא נתן לי סטירה, הוא תפס אותי מהיד וגרר אותי לכיוון דלת היציאה. הוא רצה להוציא אותי מהבית" (עמ' 12, ש' 2-3 לפרוטוקול). לשאלת בא-כוח המאשימה לעניין אופן תפיסתה על-ידי הנאשם, פירטה המתלוננת כי היא ישבה על הכסא ליד המחשב, ואז הנאשם תפס בשני ידיו את האמה של ידה הימנית, ומשך אותה. לדברי המתלוננת, משיכת האמה שלה על-ידי הנאשם הקימה אותה מהכסא עליו ישבה, והיא נמשכה לכיוון דלת היציאה של הבית למרחק של "בערך מטר, אולי קצת יותר", עד

לנקודה שהייתה ממוקמת בין שולחן המחשב לבין דלת היציאה מהבית (עמ' 12, ש' 20 לפרוטוקול). לדברי המתלוננת, הנאשם משך אותה "בין דקה ל- 2 דקות בערך. אני לא זוכרת בדיוק. זמן קצר" (עמ' 12, ש' 28 לפרוטוקול). לאחר מכן, המשיך הויכוח המילולי בין השניים, והמתלוננת אמרה לנאשם כי היא רוצה לנסוע לטר"ם שכן היא כואבת לה. הנאשם הפסיק לאחוז במתלוננת. לדברי המתלוננת, בשלב זה שני בני-הזוג יצאו מחוץ לדירה והמשיכו להתווכח בחוץ, בעוד הילדה ובת הדודה נותרו בתוך הדירה. הנאשם נזף במתלוננת שלא תעזוב את הילדה, ואז היא שבה הביתה, ובת הדודה נסעה לדרכה. המתלוננת השיבה לשאלת הסנגור כי באותו הלילה, היא לא יצאה לבילוי מחוץ לבית (עמ' 17, ש' 33 ואילך לפרוטוקול).

לדברי המתלוננת, הילדה ובת הדודה ישבו על הספה בסלון כשגבן מופנה אל המתלוננת והנאשם. לשאלת הסנגור, השיבה המתלוננת כי היא בכתה וצעקה, אך כיום היא אינה זוכרת לומר באיזה שלב בדיוק של האירוע היא עשתה כן (עמ' 21 לפרוטוקול).

6. אשר להערכת המהימנות - מהעדויות שנשמעו לפניי עלה כי האירוע נשוא כתב-האישום התרחש כאשר בני-הזוג היו מסוכסכים, וכבר דיברו ביניהם על אפשרות לגירושין. זאת ועוד; בני-הזוג הנם גרושים כיום, אולם הליכים משפטיים שונים מוסיפים להתנהל ביניהם, בין היתר בנוגע למשמורת על ילדתם המשותפת וכן בנוגע להסדרי ראייה לגביה. זאת ועוד; מהעדויות בתיק עולה לכאורה (באופן לאקוני וללא פירוט) כי הוצאו בעבר צווי הרחקה בין בני-הזוג או הקרובים להם. כך למשל, ניתן צו הרחקה של הנאשם מהמתלוננת (עמ' 22 לפרוטוקול), וכן נטען כי בעבר ניתן צו הרחקה של המתלוננת מבית-הזוג הנוכחית של הנאשם (עמ' 33 לפרוטוקול). הנה כי כן, היחסים בין בני-הזוג בתקופה הרלוונטית לכתב-האישום היו טעונים, ונראה כי היחסים נותרו טעונים עד היום.

על רקע היחסים הטעונים, בחנתי את עדותה של המתלוננת בזירות המתבקשת. בסופה של בחינה ועל-רקע מכלול הראיות שבתיק, אני סבורה כי מדובר בגרסה אמינה שיש לסמוך עליה, וזאת מהטעמים הבאים:

7. באופן כללי, אומר כי עדותה של המתלוננת הייתה סדורה, עקבית והגיונית מתוכה. זאת ועוד; ניכר היה כי המתלוננת ניסתה לתאר דברים כהווייתם, כפי שהשתמרו בזיכרונה, בלא להגזים או להפריז בתיאורה. כך למשל, המתלוננת אישרה כי משיכת ידה על-ידי הנאשם ארכה זמן קצר, וכי הנאשם הפסיק לאחוז בידה כאשר היא אמרה לו שהיד שלה כואבת. המתלוננת אף לא יחסה לנאשם אלימות פיזית ברף גבוה (כך למשל, היא לא טענה שהנאשם גרר אותה על הרצפה).

אוסף כי עדות המתלוננת במשפט תאמה בעיקרה לגרסה שמסרה המתלוננת במשטרה למחרת האירוע (נ/1). בהקשר זה, יוער כי בעדותה במשפט ציינה המתלוננת כי מאחר שהגיעה לישיבת ההוכחות שהתקיימה לפניי ממקום מגוריה באילת, היא לא הספיקה לרענן את זיכרונה טרם הדיון ולא עיינה בהודעה שמסרה בשעתו במשטרה (עמ' 16, ש' 28 לפרוטוקול). אף-על-פי-כן, המתלוננת העידה כי האירוע שמור בזיכרונה שכן: "דברים חריגים אי אפשר לשכוח אותם. כשגוררים אותך או נותנים לך מכות אי אפשר לשכוח" (עמ' 16, ש' 31 לפרוטוקול).

הסנגור ניסה להצביע על סתירות בין גרסת המתלוננת לפניי, לבין ההודעה שמסרה במשטרה. לאחר שבחנתי סתירות אלה, אני סבורה כי מדובר בסתירות לא מהותיות, או באי התאמות שהוצג להן הסבר משכנע. כך למשל, המתלוננת תיארה בעדותה במשפט כי ביום האירוע, היא שבה מהעבודה הישר הביתה. לעומת זאת, בהודעתה המשטרתית, סיפרה המתלוננת כי בסיום עבודתה הלכה למכון יופי, ואז באה הביתה (נ/ 1, ש' 4). סתירה זו אינה מתייחסת לנקודה מהותית, והיא מובנת על רקע העובדה שמאז התרחשות האירוע חלפו למעלה מ- 3 שנים (עמ' 16, ש' 25 לפרוטוקול).

דוגמה נוספת - בעדותה לפניי פירטה המתלוננת כי הנאשם תפס אותה עם שני ידיו באמה של ידה הימנית, משך אותה מהכסא עליו ישבה וגרר אותה למשך מרחק של כמטר, לכיוון דלת היציאה של הבית. מנגד, בהודעתה המשטרתית, מסרה המתלוננת כי הנאשם "ניסה לגרור אותי מהכסא" (נ/ 1, ש' 11). בחקירתה הנגדית, נשאלה המתלוננת אודות הפער בין גרסתה במשפט בדבר משיכתה וגרירתה על-ידי הנאשם, לבין מילותיה במשטרה בדבר ניסיון לגרור. המתלוננת נתנה הסבר מניח את הדעת לפער האמור, בציינה כי: "הוא לא גרר אותי עד הדלת. הכוונה שלי הייתה שהוא ניסה להוציא אותי עד הדלת אבל הוא לא הצליח כי אני התנגדתי בכוח" (עמ' 17, ש' 4-5 לפרוטוקול).

יצוין כי המתלוננת נשאלה על-ידי בית-המשפט אודות אי התאמה נוספת בין עדותה במשפט לבין הודעתה המשטרתית. כך, בעדותה במשפט מסרה המתלוננת כי כאשר ישבה על הכסא ליד המחשב, הנאשם סטר לה ואז תפס אותה באמה של ידה הימנית ומשך אותה לכיוון דלת היציאה של הבית (עמ' 17, ש' 15; עמ' 22, ש' 31 לפרוטוקול). לעומת זאת, בהודעתה במשטרה מסרה המתלוננת כי קודם הנאשם תפס אותה ביד ימין שלה, אחר-כך נתן לה סטירה, ואז משך אותה לכיוון היציאה (נ/ 1, ש' 11 ואילך). המתלוננת השיבה כי סדר הדברים כפי שתיארה במשפט, הוא זה שחקוק בזיכרונה, וכי בעת מסירת ההודעה במשטרה היא הייתה מבולבלת, סבלה מכאב ביד, וכן מיהרה לחזור לעבודתה ולילדה שלה, ולכן יתכן שנפל אי-דיוק ברישום הדברים בעניין זה (עמ' 23, ש' 6-7 לפרוטוקול). מכל מקום, אני סבורה כי לסדר ההתרחשות (האם קודם סטירה ואחר-כך תפיסת היד ומשיכתה כמתואר בעדותה של המתלוננת במשפט; או קודם תפיסת היד, אחר-כך סטירה ואז משיכה מהיד כמתואר בהודעה המשטרתית של המתלוננת), אין חשיבות מהותית. זאת, בשים לב לכך שהדברים התרחשו ברצף מהיר תוך זמן קצר, ובהתחשב בכך שהמתלוננת שמרה על עקביות בנוגע לטיב מעשי האלימות שלטענתה הנאשם הפעיל כלפיה באירוע נשוא כתב-האישום.

8. ודוק, לא נעלם מעיניי כי האירוע נשוא כתב-האישום התרחש ביום 10.7.2012 בשעות הערב, ואילו המתלוננת הגישה את תלונתה במשטרה למחרת האירוע, ביום 11.7.2012 בשעה 14:47 (נ/ 1). המתלוננת סיפקה הסבר לפער הזמנים האמור בעדותה לפניי. היא הסבירה כי בסמוך לאחר האירוע, היא אמרה לנאשם שהיד כואבת לה ושהיא רוצה לצאת לטר"ם לקבלת טיפול רפואי, אולם הנאשם נזף בה שלא תעזוב את הילדה, ולכן היא נשארה בבית. לטענתה, היא הלכה לעבודה למחרת בבוקר, אולם חשה כאב בידה. לכן היא עזבה את מקום העבודה ברגע שהגיע לשם עובד נוסף, ואז ניגשה לחדר מיון בבית-חולים. לטענת המתלוננת, "בחדר מיון בבית חולים אמרו לי שאני צריכה להתלונן על דברים כאלה ואז הלכתי למשטרה". בהתאם לכך, זמן קצר לאחר שהשתחררה מחדר-המיון בשעות הצהריים, ניגשה המתלוננת לתחנת המשטרה והגישה את תלונתה כנגד הנאשם (עמ' 20, ש' 8; עמ' 23, ש' 15-16 לפרוטוקול). הסברים אלה של המתלוננת מניחים את הדעת, וראיתי לקבלם בין היתר על רקע ראיות נוספות בתיק כמפורט להלן.

9. לגרסת המתלוננת לפניי, נמצאו מספר תמיכות ראיות שיש בהן כדי לחזק את מהימנות עדותה:

ראשית, כפי שצוין לעיל, הוגש לעיוני גיליון שחרור של המתלוננת מחדר-מיון בבית-חולים הדסה עין-כרם מיום 11.7.2012, קרי- למחרת האירוע נשוא כתב-האישום (ת/ 1). מגיליון השחרור הנ"ל עולה כי המתלוננת נקלטה בחדר המיון ביום 11.7.2012 בשעה 10:07 ושחררה משם באותו היום בשעה 12:42. בגיליון השחרור נרשם כי אובחנה אצל המתלוננת המטומה באמה, באספקט האחורי (בגיליון נרשם "החאורי" בשגיאת הקלדה). עוד נרשם כי מדובר בחבלה ברקמה רכה, כי לא היה צורך בצילום היד, וכי המתלוננת נחבשה באמצעות חבישת ג'ונס. בנוסף, הופנתה המתלוננת ל"עו"ס במיון" לאחר שנרשם כי "לדבריה, יום טרם קבלתה בעת מריבה עם בעלה, נתפסה חזק באמה ימי (צ"ל ימין - ד.כ.ל). מאז כאיבם (צ"ל כאבים - ד.כ.ל). ללא חבלה ישירה". יוער כי החבישה שהושמה על האמה הימנית של המתלוננת בחדר המיון, צולמה על-ידי רס"מ ג'ודי טל בעת הגשת התלונה בתחנת המשטרה באותו היום בשעה 14:47, קרי- כשעתיים לאחר שהמתלוננת השתחררה מחדר המיון (ת/ 2).

גיליון השחרור מחדר המיון (ת/ 1) וכן צילומי החבישה של האמה הימנית של המתלוננת (ת/ 2), תומכים בעדותה של המתלוננת לפניי במספר היבטים מהותיים: כך, הן לעניין טענת המתלוננת בדבר המיקום של תפיסת הנאשם את ידה (האמה הימנית); הן לעניין טענת המתלוננת בדבר הכאבים שחשה בידה בעקבות משיכתה על-ידי הנאשם בחוזקה (כאמור, מגיליון השחרור עולה כי הרופא הבחין בהמטומה בחלק האחורי של האמה וראה לחבש אותה בחבישה אורתופדית); והן לעניין טענת המתלוננת כי הגישה תלונה במשטרה למחרת האירוע, בעקבות דברים שנאמרו לה בחדר המיון (ואמנם, מגיליון השחרור עולה כי המתלוננת הופנתה לעו"ס בחדר מיון).

הסנגור שאל את המתלוננת בחקירה נגדית כיצד יתכן שההמטומה נגרמה בחלק האחורי של האמה. על כך השיבה המתלוננת כי הנאשם תפס בחוזקה את אמת ידה בשתי ידיו (עמ' 20, ש' 27-28 לפרוטוקול). הסנגור הוסיף והפנה את תשומת הלב לכך שבדברים שנכתבו מפי המתלוננת בגיליון השחרור מחדר המיון כפי שצוטטו לעיל, צוין כי המתלוננת סיפרה על משיכה חזקה באמה הימנית בעקבות ויכוח עם הבעל וכאבים ביד, בלא שצוינה סתירה בפניה של המתלוננת. מכך ניסה הסנגור ללמוד כי גרסתה של המתלוננת במשטרה ובמשפט לפיה הנאשם סטר לה בפניה, אינה אמת. דא עקא, הגרסה המופיעה בגיליון השחרור מחדר המיון היא קצרה ותמציתית. היא אינה מתיימרת לכלול את מלוא פרטי האירוע. מטבע הדברים, הגרסה שצוינה בגיליון השחרור מפי המתלוננת, התייחסה לסימפטומים בעטים פנתה המתלוננת לחדר המיון (המטומה באמה הימנית וכאבים ביד). מאחר שהמתלוננת לא טענה מעולם כי נפגעה פיזית בגין הסתירה שלגרסתה הנאשם נתן לה בפניה, אני סבורה כי אין ללמוד דבר מכך שהסתירה אינה מוזכרת בגיליון השחרור מחדר המיון לשם פנתה המתלוננת לצורך קבלת טיפול רפואי.

10. שנית, הצדדים הגישו בהסכמה מזכר מיום 12.7.2012 של רס"ל ענת מלכה (ת/ 3). שני הצדדים הבהירו לפרוטוקול כי הם מסכימים לתוכנו של המזכר, ללא צורך בחקירת עורכת המזכר. במזכר מובא פירוט אודות שיחה טלפונית שניהלה רס"ל מלכה עם בת-דודתה של המתלוננת, ששהתה בביתם של בני-הזוג בזמן האירוע נשוא כתב-האישום. במזכר צוין כי רס"ל מלכה שאלה את בת-הדודה בטלפון האם היא ראתה את הנאשם מכה את המתלוננת. בת הדודה השיבה כי היא ישבה עם גבה מופנה לבני הזוג, ושמעה ויכוח ביניהם. כאשר הסתובבה לעברם, היא הבחינה בנאשם מושך את היד של המתלוננת ושמעה את המתלוננת בוכה, אולם לא ראתה מעבר לכך דבר. בת הדודה סירבה

בתוקף להגיע לתחנת המשטרה למסירת עדות, שכן לדבריה: "היא לא מוכנה להיות מעורבת בסיפור הזה ולא רוצה לקחת בזה חלק" (ת/3).

תוכנו של המזכר הנדון מחזק את עדות המתלוננת לפניי בכך שהנאשם משך אותה בידה. גם בהקשר זה, ניסה הסנגור לטעון כי מאחר שבת הדודה לא ציינה לפניי רס"ל מלכה כי הנאשם סטר בפניה של המתלוננת, הרי גרסת המתלוננת בעניין זה איננה אמת. דא עקא, במזכר נרשם במפורש מפי בת הדודה, כי היא ירבה עם גבה מופנה לבני-הזוג וכי היא הבחינה בנאשם מושך את ידה של המתלוננת רק לאחר שהסתובבה לכיוונו. לא ניתן לשלול אפשרות לפיה בת הדודה הסתובבה לעבר בני-הזוג לאחר שהנאשם כבר סטר למתלוננת בפניה, וזו הסיבה לכך שבת הדודה לא ראתה את הסטירה הנטענת ולא העידה לגביה.

11. לבסוף, אציין כי לעדות המתלוננת לפניי, ניתן למצוא חיזוק בפרטים שמסר הנאשם בהודעתו במשטרה, ועל כך אעמוד בהמשך הדיון.

12. סיכומם של דברים עד כה; עדותה של המתלוננת נמצאה אמינה מתוכה מטעמים שפורטו לעיל. בנוסף, ניתן להצביע על תמיכות ראייתיות בגרסת המתלוננת, שיש בהן כדי לחזקה.

עדות הנאשם

13. הנאשם טען לפניי כי מאז דצמבר 2011, כחצי שנה לפני האירוע נשוא כתב-האישום, המתלוננת התחילה לצאת בלילות ולחזור הביתה לפנות בוקר, וזאת בתדירות של כמעט כל יום.

לדברי הנאשם, ביום האירוע (10.7.2012) המתלוננת רצתה לצאת לבלות. הנאשם אמר למתלוננת כי הדבר אינו מקובל עליו, וכי עליה לטפל בילדתם המשותפת. ובלשונו: "...היא אמא שלא יכולה לצאת כל ערב מהבית. שהיא מזלזלת בילדה כבר...לא מעניין אותה כלום. לא להכין אוכל ולא לטפל בילדה" (עמ' 31, ש' 25-26 לפרוטוקול). המתלוננת צעקה כי היא לא חייבת לנאשם דין וחשבון והיא תעשה מה שהיא רוצה. לדברי הנאשם, הוא הניח את ידו על ידה של המתלוננת, אולם לא משך ולא גרר אותה, וכן לא סטר על פניה בשום שלב. לטענתו, המתלוננת החלה לקלל ולצעוק שיעזוב אותה ושהיא תלך למשטרה. כל זאת, כאשר המתלוננת יושבת על הכסא ליד המחשב ולא קמה ממנו. לגרסת הנאשם, אותה עת הילדה הייתה ישנה, ובסלון ישבה בת-הדודה של המתלוננת שצפתה בטלוויזיה. בשלב זה, המתלוננת יצאה מהבית ביחד עם בת-הדודה, והנאשם ירד עימן למטה כדי לברר מתי המתלוננת מתכוונת לשוב הביתה. בעלה של בת-הדודה (ששמו המלא מוזכר בפרוטוקול) בא לאסוף אותה. לטענת הנאשם, המתלוננת נסעה עם בת-הדודה ובעלה, ואילו הוא שב הביתה להשגיח על הילדה. לדבריו, המתלוננת שבה הביתה באותו הלילה בשעה 03:00 או 04:00. בבוקר הכל היה תקין, והוא לקח את הילדה לגן. הוא הופתע כאשר בהמשך אותו היום הגיעו אליו שוטרים (עמ' 30 לפרוטוקול).

14. באופן כללי, אומר כי גרסת הנאשם לגבי אופן השתלשלות האירוע, כללה סתירות בנקודות מהותיות - הן ביחס לדבריו במשפט, והן ביחס להודעתו במשטרה. לסתירות אלה לא ניתן הסבר שמניח את הדעת. הרושם שהתקבל

משמיעת עדות הנאשם לפניו הוא כי עדותו הייתה בלתי עקבית, ולעיתים הייתה מגמתית, באופן שהקשה לתת בה אמון. זאת ועוד; בעניינים מסוימים, עדות הנאשם במשטרה חיוזקה את גרסת המתלוננת דווקא. להלן אביא מספר דוגמאות להמחשת דבריי:

ראשית, בתחילת עדותו במשפט, טען הנאשם במסגרת חקירה ראשית כי תפס את המתלוננת בידה, והדגים כי לפת בידו את אמצע אמת ידה של המתלוננת (עמ' 25, ש' 30-31 לפרוטוקול). בחקירה נגדית, התבקש הנאשם להדגים שוב את אופן תפיסתו בידה של המתלוננת. הפעם, טען הנאשם כי כף ידה של המתלוננת הייתה מונחת על עכבר המחשב בשולחן שלידו יושב. הנאשם הדגים כי הניח את כף ידו על כף ידה של המתלוננת, בעוד כף ידה של המתלוננת נותרה כל העת על עכבר המחשב. כאשר בית-המשפט שאל את הנאשם אודות הפער בין שתי ההדגמות שביצע לפניו, השיב הנאשם כי ההדגמה השנייה היא הנכונה, קרי - הנחת כף ידו על כף ידה של המתלוננת בעודה אוחזת בעכבר המחשב. דא עקא, תיאור זה אינו תואם את ההדגמה הראשונה של הנאשם לפני בית-המשפט, במסגרתה הדגים הנאשם כי לפת את המתלוננת באמצע אמת ידה הימנית (להבדיל מהנחת כף יד על כף יד). התיאור האמור אף אינו תואם את ההדגמה של הנאשם בחקירתו במשטרה. כך, לאחר שהנאשם התבקש על-ידי החוקר המשטרתי להסביר כיצד תפס בידה של המתלוננת, השיב הנאשם כדלקמן: "לקחתי את היד שלי על ה... (הערת חוקר: מצביע מעל שורש כף היד) כמו לוקחים ילדים שמשתוללים ואמרתי לה צאי החוצה, נמאס לי...". (ת' 4, ש' 20-21). ההדגמה של הנאשם במשטרה בדבר תפיסת המתלוננת מעל שורש כף היד, וכן ההדגמה הראשונה של הנאשם לפניו בדבר אחיזת המתלוננת באמת ידה הימנית, מחזקים את גרסת המתלוננת בדבר מיקום תפיסתה על-ידי הנאשם, וכן סותרים את טענת הנאשם במסגרת חקירתו הנגדית לפיה רק הניח את כף ידו על כף ידה של המתלוננת.

15. שנית, בעדותו במשפט טען הנאשם שוב ושוב כי לא משך את המתלוננת באף שלב באירוע, וכי היא נותרה יושבת על הכסא ליד המחשב. במענה לשאלה משלימה של הסנגור, ניסה הנאשם לטעון כי קיים הבדל בין משיכה, שיכולה לטענתו לגרום לתזוזה של שני ס"מ של הגוף, לבין גרירה הכוללת הפעלת כוח והזזה מהמקום. בהקשר זה, טען הנאשם כי יתכן שכאשר שם את כף ידו על כף ידה של המתלוננת, הוא הזיז את כף היד של המתלוננת על-גבי שולחן המחשב בסנטימטר אחד או שניים, אך לא יותר מכך, וכי המתלוננת נותרה יושבת על הכסא (עמ' 32 לפרוטוקול). דא עקא, טענות אלה סותרות את תשובת ההגנה לכתב-האישום, במסגרתה נאמר כי הנאשם: "תפס את ידה של המתלוננת והוביל אותה לכיוון הדלת" (עמ' 4, ש' 11-12 לפרוטוקול). אף בסיכומיו בעל-פה, אישר הסנגור כי: "אכן הודינו שהנאשם משך את ידה (של המתלוננת)" (עמ' 37, ש' 8 לפרוטוקול). לפער זה לא הוצג כל הסבר.

זאת ועוד; טענת הנאשם במשפט לפיה הוא לא משך את המתלוננת מידה, עומדת בניגוד לגרסת הנאשם בהודעתו המשטרית, במסגרתה אישר הנאשם כי הוא משך את המתלוננת, אף שטען כי היה מדובר במשיכה חלשה (ת' 4, ש' 39, 79). בית-המשפט שאל את הנאשם לפרש הפער האמור בין גרסתו במשפט (לפיה לא משך את המתלוננת ולא גרם לה לקום מהכסא), לבין עדותו במשטרה (שם אישר הנאשם כי משך את המתלוננת). הנאשם השיב כי בחקירת המשטרה הוא היה מותש ונסער (עמ' 32, ש' 14 לפרוטוקול). בהתייחס להסבר זה, אומר כי גם אם אקבל את טענת הנאשם בדבר מצבו הרגשי בעת החקירה המשטרית, אינני סבורה שיש בכך כדי להסביר את הסתירה הנדונה. עיון בהודעתו של הנאשם במשטרה מלמד כי הנאשם ידע לעמוד על שלו ולהשיב בשלילה כאשר נשאל על מעשים שלטענתו לא ביצע. כך למשל, כאשר נשאל הנאשם על-ידי החוקר המשטרתי האם שבר אי פעם משהו בבית, השיב הנאשם: "לא", וכאשר החוקר המשטרתי הוסיף ושאל האם הנאשם שבר כוסות או צלחות, השיב הנאשם: "בחיים

לא" (ת/ 4, ש' 68-70). לעומת זאת, כאשר החוקר המטורתי שאל את הנאשם האם הוא משך את המתלוננת, השיב הנאשם: "משכתי חלש, זה לא משיכה שיכולה לגרום נזק" (ת/ 4, ש' 39). זאת ועוד; בהמשך החקירה המטורתית, נשאל הנאשם על-ידי החוקר המטורתי: "אתמול אישתך בכתה אחרי המכה?". על כך השיב הנאשם: "לא מכה, משיכה..." (ת/ 4, ש' 78-79). כלומר- הנאשם הזכיר מיוזמתו כי משך את המתלוננת, ואף תיקן את החוקר המטורתי בנקודה זו.

העובדה כי הנאשם הכחיש לפני את משיכת המתלוננת בידה באופן שהקים אותה מהכסא לכיוון דלת היציאה מהבית, וזאת בניגוד לגרסתו במטורה וכן בניגוד לתשובת ההגנה לכתב-האישום, מקשה על מתן אמון בעדותו של הנאשם, ומחזקת את עדות המתלוננת בנקודה זו.

16. אוסיף כי למקרא עדותו של הנאשם במטורה, עולה כי מצויים בה פרטים נוספים המחזקים את עדות המתלוננת במשפט. כך למשל, המתלוננת העידה לפני כי בערב האירוע נשוא כתב-האישום היא בכתה ואמרה לנאשם כי היא רוצה ללכת לטרם שכן היד שלה כואבת. בחקירתו במטורה, ציין הנאשם כי המתלוננת אמרה לו שהיא תיסע לטרם, אך לבסוף לא נסעה (ת/ 4, ש' 21-22). זאת ועוד; הנאשם עצמו ציין בחקירתו במטורה כי פעל ב"סערת רגשות" וכי ביקש סליחה מהמתלוננת (ת/ 4, ש' 71).

17. כאמור, התרשמתי שעדות הנאשם לקתה לעיתים במגמתיות וכן בהגזמה בחלק מהתיאורים, דבר שהקשה אף הוא להישען על גרסת הנאשם. כך למשל, הנאשם ראה להדגיש בעדותו במשפט כי המתלוננת הזניחה את הטיפול בילדתם המשותפת, ונהגה לצאת "כמעט כל יום" לבלות עד שעות הבוקר המוקדמות, "זה היה מקרה חוזר כל הזמן שהיא הייתה ישנה שעתיים בלילה" (עמ' 25, ש' 8; עמ' 28, ש' 9 לפרוטוקול). על-פני הדברים, תיאור זה נראה מוגזם: ראשית, הנאשם בעצמו טען במטורה כי "אשתי יוצאת פעמיים בשבוע..." (ת/ 4, ש' 18). שנית, מהעדויות בתיק וכן מן/ 2 עלה כי בתקופה הרלוונטית לכתב-האישום הנאשם עבד באופן חלקי, ואילו המתלוננת הייתה זו שעבדה מחוץ לבית עד שעות הערב, כך שספק אם היא הייתה יכולה לתפקד אילו הייתה יוצאת לבלות כמעט כל לילה עד שעות הבוקר המוקדמות כמתואר על-ידי הנאשם.

דוגמה נוספת - בחקירת המטורה נשאל הנאשם אודות החבלה בידה של המתלוננת והתחבשות שהושמה עליה. על כך השיב הנאשם כי המתלוננת: "מכירה את כל הגבסנים, אורתופדים...יש לה קשרים בהדסה, אם היה כואב לה באמת אתמול הייתה מזמינה אמבולנס, היא חיכתה ללכת להדסה" (ת/ 4, ש' 30-34). דא עקא, בעדותה של המתלוננת לפני עלה כי בעת הרלוונטית לאישום היא עבדה בחנות בקניון הצמוד לבית-חולים הדסה עין-כרם בירושלים (להבדיל מבית-החולים עצמו), ולדבריה כלל לא הכירה את הרופא שטיפל בה בחדר המיון של בית החולים (עמ' 13, ש' 30-33 לפרוטוקול). ההגנה לא סתרה טענה זו בראיה כלשהי.

18. בטרם סיום אעיר כי הנאשם ראה להדגיש בעדותו לפני כי הוא חושד שבתקופה הרלוונטית לכתב-האישום המתלוננת ניהלה רומן מאחורי גבו עם גבר אחר (הנאשם סיפר בעדותו כי הסיק זאת בין היתר מכך שעקב אחר תדפיסי שיחות הטלפון הנייד של המתלוננת - עמ' 29 לפרוטוקול). הנאשם הוסיף וטען כי המתלוננת נכנסה להיריון מאותו גבר אחר בעת שהייתה נשואה לנאשם. ניכר היה מעדותו של הנאשם לפני כי נושא זה בוער בו עד היום. החשד של הנאשם

כי המתלוננת ניהלה רומן עם גבר אחר, מתיישב עם אמירתו של הנאשם במשטרה ביום למחרת האירוע, כי היה נתון "בסערת רגשות" (ת/ 4, ש' 71). כל אלה אינם עולים בקנה אחד עם טענת הנאשם בחקירתו הנגדית במשפט, לפיה על-אף שחשד שהמתלוננת בוגדת בו, הוא נותר רגוע במהלך האירוע נשוא כתב-האישום (עמ' 31, ש' 28 לפרוטוקול).

19. לסיום אעיר כי הנאשם טען שבסמוך לאחר האירוע נשוא תיק זה, המתלוננת יצאה מהבית עם בת-דודתה ובעלה, וחזרה הביתה רק בשעות הלילה המאוחרות. טענה זו נועדה לערער את אמינות גרסתה של המתלוננת לפיה נותרה בבית באותה הלילה, וכן לערער את אמינות טענתה לפיה נחבלה בידה כתוצאה ממעשיו של הנאשם. דא עקא, המתלוננת שעדותה נמצאה אמינה, טענה מספר פעמים במשפט כי באותו הלילה לא יצאה לבילוי מחוץ לבית. ודוק, ההגנה לא הביאה לעדות את בת-הדודה של המתלוננת, על-אף שהנאשם טען כי המתלוננת יצאה בליל האירוע מהבית יחד עם בת-דודתה. אף אם אניח כי לא היה באפשרות ההגנה להביא את בת-הדודה לעדות (שכן היא מתגוררת כיום מחוץ לישראל), הרי ההגנה נמנעה מלהביא לעדות את בעלה של בת-הדודה, שלפי טענת הנאשם אסף את המתלוננת ברכבו בליל האירוע, וזאת למרות שהבעל מתגורר בארץ ופרטיו ידועים לנאשם (ראו: עמ' 30, ש' 14-17 לפרוטוקול). מחדל זה - שלא ניתן לו הסבר משכנע (עמ' 30 לפרוטוקול) - מקשה לאמץ את גרסתו האמורה של הנאשם, על רקע הקשיים הנוספים הנוגעים לעדותו.

20. סיכומם של דברים עד כה; עדותו של הנאשם לגבי אופן השתלשלות האירוע, כללה סתירות בנקודות מהותיות, שלא ניתן להן הסבר מניח את הדעת. כמו כן, העדות הייתה בלתי עקבית, ולעיתים לקתה במגמתיות, באופן שפגם באמינותה והקשה להתבסס עליה. בעניינים מסוימים, היה בעדות הנאשם במשטרה כדי לחזק את גרסת המתלוננת.

טענות נוספות של ההגנה

21. הסנגור טען בסיכומיו בעל-פה כי נפגעה זכותו לחקירה נגדית של המתלוננת לצורך תקיפת מהימנותה. אינני סבורה שיש ממש בטענתו האמורה של הסנגור. עיון בפרוטוקול הדיון מלמד כי בית-המשפט פסל שתי שאלות שהסנגור ביקש להציג לעדה: השאלה האחת שנפסלה הייתה: "מבחינתך, לבגוד בבן זוג במהלך הנישואים זה דבר שהוא מוסרי או בסדר?" (עמ' 14, ש' 23 לפרוטוקול). השאלה השנייה שנפסלה, הייתה האם המתלוננת פוטר מעבודתה הקודמת על רקע היותה בהיריון אותה עת (עמ' 18, ש' 11 לפרוטוקול). בשני המקרים הוצאה המתלוננת מאולם הדיונים וניתנה לסנגור אפשרות להבהיר את הרלוונטיות של שאלותיו. הסנגור השיב כי לטענת ההגנה, הרקע לסכסוך בין בני-הזוג קשור לטענת מרשו לפיה המתלוננת בגדה בו (עמ' 18, ש' 30 לפרוטוקול). בהמשך המשפט הובהר כי לטענת הנאשם, המתלוננת נכנסה להיריון מגבר אחר בעודה נשואה לנאשם.

סעיף 2 לחוק לתיקון סדרי הדין (חקירת עדים), התשי"ח-1957 קובע כדלקמן:

2. חקירת עדים

בחקירת עד בבית משפט, לא ירשה בית המשפט חקירה אשר, לדעת בית המשפט, אינה לעניין ואינה הוגנת; ובפרט לא ירשה בית המשפט חקירה שיש בה משום עלבון, הפחדה, התעיה או ביוש, שאינם לעניין הנידון ואינם הוגנים".

אני סבורה כי בשאלות הנ"ל שהסנגור ביקש להציג למתלוננת, היה כדי לבייש אותה תוך פגיעה מיותרת בפרטיותה, שכן שאלות אלה לא היו רלוונטיות לסוגיה העומדת להכרעה בתיק זה - האם הוכח ברמת ההוכחה הנדרשת בפלילים כי הנאשם ביצע את המעשים המיוחסים לו באירוע הנקודתי נשוא כתב-האישום, אם לאו. ממילא, פסילתן של שתי השאלות האמורות לא גרמה לנאשם עיוות דין כלשהו. אף אם לצורך הדיון בלבד אניח כי הנאשם צדק בחשדו לפיו המתלוננת בגדה בו עם גבר אחר (ואני רואה להדגיש כי אינני קובעת ממצא כזה ואף לא הוצגה לי ראיה כלשהי בעניין), אינני סבורה כי יש בכך כדי להשליך על מהימנות גרסתה של המתלוננת לעניין האלימות המיוחסת לנאשם. כמו כן, אני רואה להפנות לדבריי בפסקה 18 לעיל.

למען שלמות התמונה, אבהיר כי בניגוד לטענת הסנגור בסיכומיו בעל-פה (עמ' 36, ש' 22-15 לפרוטוקול), הרי בשום שלב לא נמנעה מההגנה האפשרות להציג למתלוננת שאלות הנוגעות להתנהלותה בסמוך לאחר האירוע נשוא כתב-האישום, והמתלוננת אכן נחקרה נגדית בעניין זה על-ידי הסנגור (עמ' 17, ש' 33-32; עמ' 18, ש' 4-1; עמ' 20 לפרוטוקול).

ממצאים ומסקנות

22. על-יסוד עדות המתלוננת שנמצאה אמינה מתוכה ואשר נמצאו לה חיזוקים בחומר הראיות כמפורט לעיל, אני קובעת כי הוכח מעבר לספק סביר שבמועד הנקוב בכתב האישום (10.7.2012 בשעות הערב), בני-הזוג התווכחו בביתם על רקע רצונה של המתלוננת לצאת מהבית לבילוי. במהלך הויכוח, בעוד המתלוננת יושבת על כסא ליד שולחן המחשב, הנאשם סטר על פניה. בנוסף, הנאשם אחז באמצעות ידיו באמה של ידה הימנית של המתלוננת, ומשך אותה לכיוון דלת היציאה של הבית. בעקבות המשיכה, התרוממה המתלוננת מהכסא עליו ישבה, ונמשכה על-ידי הנאשם למרחק של כמטר לכיוון דלת היציאה של הבית. כאשר המתלוננת אמרה לנאשם כי ידה כואבת, הוא הרפה מאחיזתו בה. כתוצאה מהאחיזה והמשיכה של הנאשם באמת ידה הימנית של המתלוננת, נגרמה למתלוננת המטומה שם. יובהר כי מגיליון השחרור מחדר המיון (ת/ 1) עולה כי מדובר בחבלה ברקמה רכה. הרופא לא ראה צורך בצילום היד, והסתפק בחבישת ג'ונס אורתופדית למניעת כאב, כמפורט בגיליון האמור. בכך הוכחה חבלה ממשית (ראו והשוו: הגדרת "חבלה" בסעיף 34כד לחוק העונשין).

המסקנה המתבקשת מכל אלה היא כי הוכחו מעבר לספק סביר היסודות העובדתיים של עבירת תקיפה של בת-זוג הגורמת חבלה של ממש. אשר ליסוד הנפשי בעבירה הנדונה - ניתן לעשות שימוש בחזקה לפיה אדם מודע לתוצאות הטבעיות העלולות לצמוח ממעשיו. חזקה זו לא נסתרה במקרה דנן.

23. למען שלמות התמונה אוסיף כי בכתב-האישום נטען שהנאשם ביצע את מעשיו המתוארים לעיל, בנוכחות בתם הקטינה של בני-הזוג (שכאמור בעת האירוע הייתה כבת שש). דא עקא, המתלוננת עצמה טענה במשטרה כי הקטינה לא ראתה דבר (נ/ 1, ש' 30). בת-הדודה עמה שוחחה רס"ל מלכה בטלפון, אשר מסרה כי ראתה את הנאשם מושך את ידה של המתלוננת ושמעה את המתלוננת בוכה, לא הזכירה כי הקטינה הייתה נוכחת יחד עמה אותה עת, ולא נשאלה על כך (ת/ 3). אף הנאשם לא נשאל בחקירתו במשטרה אודות נוכחות הקטינה, אלא רק אודות נוכחות בת-דודתה של המתלוננת (ת/ 4, ש' 48-49; כאמור, בבית-המשפט טען הנאשם כי הקטינה ישנה בעת האירוע נשוא כתב-האישום). הקטינה עצמה לא נחקרה במשטרה (עמ' 9 לפרוטוקול). על רקע כל אלה, אני בדעה כי לא הוכח מעבר

לספק סביר כי המעשים המפורטים בפסקה 22 לעיל בוצעו בנוכחות הקטינה, כנטען בכתב-האישום.

סוף דבר

24. נוכח מכלול הטעמים שפורטו, אני קובעת כי המאשימה הוכיחה מעבר לספק סביר את יסודות העבירה של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין. לפיכך, אני מרשיעה את הנאשם בעבירה האמורה.

הכרעת-הדין תפורסם בפומבי, ללא חשיפת פרטים מזהים.

ניתנה היום, כ"ח תשרי תשע"ו, 11 אוקטובר 2015, במעמד הצדדים